

Lenka Rožnovská
ilustrovala Magda Veverková Hrnčířová

Škola, pohádkového kouzlení

 pohádkové
čtení

 GRADA®

Lenka Rožnovská
ilustrovala Magda Veverková Hrnčířová

Škola, pohádkového kouzlení

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lenka Rožnovská

ŠKOLA POHÁDKOVÉHO KOUZLENÍ

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5114. publikaci

Lenka Rožnovská (www.lenkaroznovska.cz)
Ilustrace Magda Veverková Hrnčířová (www.ilustracemagdaveverkova.cz)
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 96
Vydání 1., 2013

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2013
Cover Illustration © Magda Veverková Hrnčířová

ISBN 978-80-247-4538-1

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8447-2 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8448-9 (ve formátu EPUB)

Předmluva

I pohádkové bytosti mají děti či vnoučata. Ježibaba z perníkové chaloupky se stará o Medovníka a Marlenku, dcera Líného Honzy se jmenuje Honzička Peciválová, vodníci Hastrmánkovi zplodili šikovnou dceru Vodomilu, rodiče hejkalovi jsou pyšní na svého kluka Tónina Halekala, do loupežnického rodu patří Davajsem Všechnober a Karolínka Čáryrádová je dcerou pana kouzelníka a učitele Čáryráda.

Právě do jeho kouzelné školy všechny děti chodí, aby poznaly kouzelnická tajemství...

Nepovedené kouzlo

*První kouzlo, milý brachu,
je-li rychlé, bývá v prachu,
nažene ti trochu strachu.*

*Kdo odvahu neztrátí,
špatné v dobré obrátí.*

„Mojí malí kouzelníci,“ začal svou první vyučovací hodinu pan učitel Čáryrád, „vítám vás v kouzelné škole, kde se naučíte kouzelnickému řemeslu.“

Pan učitel Čáryrád se odmlčel, láskyplně pohlédl na své nové žáčky. Byl zvědavý, jaký na ně udělal dojem. Ano, byl spokojen. Všechny děti, které do jeho třídy letos poprvé nastoupily, na něho hleděly s velikým očekáváním v očích.

Všechny děti! I sourozenci Medovník a Marlenka Perníkovi, kteří se svou babičkou obývají perníkovou chaloupku. I Honzička Peciválová, jejíž otec je ten slavný Líný Honza z pohádky. I Vodomila Hastrmánková, co tak miluje vodu, ostatně stejně jako její táta Hastrmánek a máma Hastrmánková. I Tónin Halekal, co rád zpívá v lese, ba i Davajsem Všechnober, jehož tatínek měl tu smůlu, že se v mládí moc dobře neučil, a tak se dal na loupežnické řemeslo. Dokonce i jeho dcera Karolínka Čáryrádová, která má to štěstí, že je jeho dcerou.

A jéje. Ba ne, Karolínka se na pana učitele neusmívá. Sama sedí v poslední lavici, klopí oči, na čele má varhánky chmur. Karolínka nechce být žačkou svého tatínka, neboť je jí jasné, že na ni bude tatínek přísný a nedá jí nic zadarmo.

Pan učitel Čáryrád na Karolínku povzbudivě mrkl. Karolínka se ještě víc zakabonila.

Tatínek, tedy pan učitel Čáryrád, se poškrábal za uchem. Přemýšlel, jak to udělat, aby i Karolínka byla ve škole spokojená. Vždyť Karolínka touží po kočce! Napadlo ho. A proč ne, všechny kouzelnice i kouzelníci mají kočku nebo kocoura.

Pan učitel Čáryrád tleskl do dlaní: „Děti, dávejte pozor, naučím vás kočičí kouzlo.“

Ve třídě to zašumělo, ba i Karolínka pozvedla oči.

Pan učitel pokračoval: „Vezměte si pastelku, kterou nejraději kreslíte.“

Medovník a Marlenka Perníkovi si vybrali hnědou a bílou pastelku. Hnědá je jako medový perník, bílá je jako sladká poleva.

Honzička Peciválová držela červenou pastelku, neboť ráda ležela na vyhřáté peci a vyhřátá pec je jako rudý oheň.

Vodomila Hastrmánková v okamžiku vytáhla z pouzdra modrou pastelku, protože modrá je barva vody.

Tónin Halekal je v lese jako doma, proto si na stůl položil pastelku zelenou.

Davajsova oblíbená pastelka je černá. Vždyť černá je barva jeho očí i vlasů.

I jakoupak pastelku si vybrala Karolínka? Karolínka si nevybrala žádnou pastelku. Nazlobeně popadla tužku a strčila si ji za ucho. Šedou tužku, stejně šedivou, jako byla její nálada.

Pan učitel Čáryrád začal vysvětlovat kouzlo, ukázal na ořezávátko s kličkou: „Toto je kouzelné ořezávátko, do díry strčíte pastelku, zatočíte kličkou a řeknete kouzelnou formuli. Pozor! Předvedu!“

Čáryrád vložil do ořezávátka duhovou pastelku, na kterou byl náležitě pyšný, neboť ji dostal darem od

kouzelníka Cákbarváka. A pěkně nahlas, aby všechny děti slyšely, přednesl: **„Točí se, točí kovová klička, sejdi mi z očí, proměň se na mazlíčka!“**

Z jedné strany ořezávátka trčela duhová pastelka, z druhé strany vylézal sedmibarevný kocour.

Ještě pár otáček kličkou, jedna, dva, tři, a kocour je celý.

„Mňouk,“ protáhl si hřbet a skočil na učitelský stůl.

Jééé. Zašumělo třídou a děti se hnaly k ořezávátku. Jindy vzorní sourozenci Perníkovi se tlačili, poštu-

chovali a předháněli, kdo z nich bude svou pastelku ořezávat dřív. A že se neustále v ořezávátku střídala hnědá a bílá pastelka, vykouzilo ořezávátko kočku a kocoura. Kočka měla bílé tělíčko a hnědé tlapky i ocásek, zatímco kocourek to měl obráceně – hnědé tělíčko s bílými tlapkami a ocáskem.

Pak už to šlo ráz na ráz. Honzičce se podařilo vystrouhat z červené pastelky rezavou kočku se zelenýma očima. Vodomilčin kocourek byl jako klubíčko modré vlny. Zelené Tóninovo kotě mělo drobet delší uši. A Davajsem měl černého kocoura s dlouhými chlupy.

„A teď ty, Karolínko, držím ti palce, aby se ti kouzlo povedlo,“ vyzval tatínek Karolínku.

Karolínka vložila do strouhátka tužku, rychle točila kličkou a ještě rychleji mumlala: **„Oč oči ová ička, jdi či ň se mi zlíčka.“**

Vrrrrmíííí.

Z kouzelného strouhátka nevylezl kocourek, vyskočila z něho myš. Šedá jako šedá tužka a rychlá jako Karolínčino zaříkávání.

„Íííí,“ pištěla myš.

„Íííí. Íííí,“ pištěly holky kouzelnice.

„Áááá. Chytte ji!“ křičeli kluci kouzelníci a snažili se myšku lapit.

Medovník ji lákal na kus perníku, Tónin po ní házel botu a Davajsem chtěl myš chytit do pytlíku od svačiny.

Ale myška se nedala. Kličkovala mezi dětmi, jen to svištělo. Ocáskem zametala jako při velikém úklidu.

Když myšku nechytily děti, do boje nastoupili kočičí mazlíčci. Myš obklíčili. Honem, honem, myško, uteč!

Ale kam? Ať se myška podívala dopředu, dozadu, vlevo, vpravo, všude byla nějaká kočka. A už se kočky přibližují. Už už ji jedna z nich chňapne!

Karolínce se zastavilo srdíčko, s myškou je amen.

Tatínek Čáryrád vycítil zoufalství své dcery, a tak potichu poslal myšce pomocné kouzlo. Mávl svou kouzelnou hůlkou a zašeptal: **„Unisono štekanisono!“**

Najednou se myška přestala bát, za krkem se jí zježily chloupky a po psím způsobu vyštěkla: „Vrr, haf, haf, vrr, haf, haf.“

„Mňuauk, mňouk, mňau,“ vylekaly se kočky a byly tytam.

Marlenčina bílá kočka s hnědými tlapkami a hnědým ocáskem se strachy schovala pod lavici. Hnědý kocourek s bílými tlapkami a bílým ocáskem zalezl do aktovky kluka Medovníka. Vodomilčin modrý kocourek se skutálel pod skříň. Rezavá kočka Honzičky Peciválové převrhla květináč a jako krtek se zahrabala do vysypané hlíny. Halekalovo zelené kotě se nasoukalo do kalamáře se zeleným inkoustem a kočičí černochlupáč skočil svému pánovi do vlasů.

„Nebojte se, vždyť je to jen malá myška, která trošku vrčí a štěká,“ smutně řekla Karolínka, neboť jí bylo líto, že svou mrzutostí pokazila své první kouzlo.

Děti přešel strach. Kluci kouzelníci si myšku pohladili. I kouzelnické holky se osmělily a myšku si zblízka prohlédly.

Duhový kocour pana učitele vytáhl kočičí zbabělce z jejich úkrytů a nespokojeně zamňoukal.

No řekněte, kdo to kdy viděl, aby se kočky bály malé myšky!

Třída plná žabek

*Ve školičce čar a kouzel
o přestávce každý zmoudřel,
k hádce již se nepopouzel.
Neboť kouzlo hodné mistra
v žáby změnil všechny zbystra.*

Každý by chtěl chodit do školy kouzlení a čarování. Jakpak by ne, vždyť za každou hodinu, kterou si žáčci v lavicích odsedí, mají dvě hodiny přestávky! A dvě hodiny přestávky, panečku, to je kopec času, to už se ledacos stihne!

„Hele, Karolínko, půjčíš mi svou myš?“ přitočil se ke Karolínce Medovník, který právě jedl perník.

Karolínka se na Medovníka příkře podívala. „Nemluv s plnou pusou!“

Medovník se zastyděl a polkl. „Tak půjčíš mi tu myš? Aportovala by mi perník přímo z pekáče.“

1) Medovník
Berník

2) Marlenka
Berníková

3) Karolínka
Černádková

4) Vodníčka
Kastřímáňková

5) Tonínka
Halebál

6) Honzíčka
Peciválová

7) Zarájsem
Všechrober

„Tak na to zapomeň!“ ohradila se Karolínka. „A vůbec, podívej se na sebe, jak jsi tlustý! Budeš-li se pořád cpát, brzy praskneš.“

Karolínčino plísnění uslyšela Marlenka. I ona byla po perníku drobet kulatější. Jenomže holky jsou na poznámky o boubelatosti daleko citlivější.

„Bráška není tlustý. A ani já nejsem tlustá! Jsme vyvinutější, ty žížalo vyhublá.“

Marlenka vyskočila ze židličky a se zařatou pěstičkou se hnala na Karolínku.

„No tak, holky, přece se nebudete prát. Máme svou první přestávku, musíme ji nějak využít,“ přerušil holčičí šarvátku Halekal.

„Co navrhuješ, kamaráde, já jsem pro bublinovou!“ světácky řekl Davajsem. Rozevřel dlaň a všem na odiv ukázal balíček žabích žvýkaček.

Každý kouzelník zná žabí žvýkačky. A každý kouzelník žabí žvýkačky přímo miluje.

„Jé, ropušáková žvýka, dej mi,“ hmátla po balíčku Honzička.

Davajsem ucukl. „Nedám, ty jsou moje. Táta je má od jednoho obchodníka, co hledal cestu do Třeboně, ale ztratil se v našem lese. Takové žvýkačky jen tak někde neseženeš!“

„Pch, to je toho,“ pokrčila nos Vodomila, „žabích žvýkaček mám doma plnou skříň. A lepších! Voní po žabinci, leknínu i blatouchu.“

Vodomila vytáhla z kapsy rosníčkovou, kuňkovou i skokaní žvýkačku a obřadně je předala holkám.

Davajsem na Vodomilu udělal dlouhý nos. Taková nafoukaná holka by zasloužila vykrákat za vlasy. Přiskočil k Vodomile a popadl ji za vlasovou kudrnku.

„Kudrnaté žvýkačky nemáš?“ posmíval se Davajsem.

Medovník si přisadil: „Jé, z těch žabích žvýkaček budeme mít ve třídě ukvákané holky!“

Posměváčkovství se kouzelnickým holkám nelíbilo. Vodomila, Honzička i Marlenka si vyhrnuly rukávy a hrr na kluky!

A už se to ve třídě mele. Ruka, noha, ruka, noha, hlava, hlava, tělo, tělo, a zase ruka, ruka, noha, noha.

Počkat. To bychom se nedopočetali. Stačí spočítat jen dětské hlavy. Kolikpak jich je? Jedna, dva, tři, čtyři,

pět, šest. Tři hlavy holčičí a tři klučičí. Tak je to dobře. Nikdo nemá převahu. Ale ve třídě je žáčků sedm! Kdo se nepere?

Karolínka Čáryrádová!

Ne že by nechtěla, i ona je pěkné kouzelnické kvítko, a je-li třeba, bouchne pěstí do stolu, ba i do nosu. Ale teď se nepere. Teď ne. Ví, že by se táta zlobil. Ne, ne. Ale darebáky spolužáky by měla umravnit.

Postavila se na židli a zakřičela: „Nechte tohoóó, jó!“

Jenže co zmůže hlas jedné kouzelnice proti šesti hlasům rozjívěných dětí.

„Mňouk, mňau, na to musíš jinak,“ mňoukl tatínkův duhový kocour a skočil Karolínce do náruče.

„Ty mluvíš?“ podivila se Karolínka.

„Mňouk,“ zase mňoukl, skočil Karolínce za krk a něco jí do ucha zavrňel.

Karolínka kývla. Propletla se do středu chumlu, zavřela oči a na jeden nádech vyřkla kouzlo: **„Kuňky, kuňky, kuňky, žabky, co jsou z tuňky, skokani a blatnice, budou tady ve chvílce.“**